

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Klárou Hronovou jako samosoudkyní ve věci

žalobce: **Roman Jelínek**, narozený 10. 3. 1967
bytem Maiselova 21/41, 110 00 Praha 1
zastoupený advokátkou JUDr. Martou Fantovou Argalášovou
sídlem Valentinská 56/11, 110 00 Praha 1

proti

žalované: **Česká republika – Státní pozemkový úřad**, IČO: 01312774
sídlem Husinecká 1024, 130 00 Praha 3 – Žižkov

za účasti vedlejších účastníků na straně žalované: 1. Miroslava Buršíková, narozená 24. 3. 1937
bytem Přemyslovo náměstí 1/3, 627 00 Brno
2. Ing. Oldřich Červinka, narozený 15. 12. 1949
bytem Ponětovická 256, 664 51 Kobylnice
oba zastoupeni JUDr. Martinem Purkytem,
advokátem
sídlem nám. 14. října 496/13, 150 00 Praha 5

o nahrazení projevu vůle

takto:

- I. V části, ve které se žalobce jako nabyvatel domáhal po žalované jako převádějíci uzavření Smlouvy o bezúplatném převodu pozemku parc. č. 3236/11 v katastrálním území Lipence, o výměře 5 605 m², druh pozemku – orná půda, zapsaný v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, na listu vlastnictví č. 10002 pro katastrální území Lipence, obec Praha, a pozemku část pozemku označeného parc. č. 479/21 v katastrálním území Lochkov, o výměře 27 433 m², druh pozemku – orná půda, vyděleného oddělovacím geometrickým plánem č. 558-260/2020,

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zdeňka Urbanová

vypracovaným Ing. Lucií Bernardovou a ověřený Ing. Ivanem Majorníkem, z pozemku parc. č. 479/1 v katastrálním území Lochkov, o výměře 65 985 m², druh pozemku – orná půda, zapsaný v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, na listu vlastnictví č. 10002 pro katastrální území Lochkov, obec Praha, se žaloba zamítá.

- II. Nahrazuje se projev vůle žalované spočívající v uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k pozemku ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, s žalobcem následujícího znění:

„SMLOUVA O BEZÚPLATNÉM PŘEVODU POZEMKU

ČESKÁ REPUBLIKA – STÁTNÍ POZEMKOVÝ ÚŘAD

se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3 – Žižkov IČ: 01312774, DIČ: CZ01312774
(dále jen "Převádějíci")

a

ROMAN JELÍNEK, r.č. 670310/2065,
bytem Praha 1 – Josefov, Maiselova 41/21
(dále jen "Nabyvatel")

u z a v í r a j í

podle § 11a, zákona č. 229/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o půdě")
smlouvu o bezúplatném převodu pozemku

- i. Státní pozemkový úřad (dále jen "SPÚ") jako převádějíci je příslušný hospodařit ve smyslu zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o SPÚ"), s pozemky ve vlastnictví státu, vedenými na listu vlastnictví č. 10002 u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, pro katastrální území **Lochkov**.

SPÚ převádí touto smlouvou do vlastnictví Nabyvatele následující pozemek:

- pozemek **parc. č. 775/9 v katastrálním území Lochkov**, o výměře 3 115 m², druh pozemku – orná půda, zapsaný v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, na listu vlastnictví č. 10002 pro katastrální území Lochkov, obec Praha, čímž bude touto smlouvou vypořádán nárok Nabyvatele ve výši **16 600,50 Kč**.

- ii. **Nabyvateli vznikl nárok na bezúplatný převod pozemku z vlastnictví státu podle § 11a zákona o půdě na základě:**

- pravomocného rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha (dále jen „Pozemkový úřad“) ze dne 10. června 2003, č. j. PÚ 2562/94/1, které nabylo právní moci dne 30. června 2003, jímž bylo určeno, že panu Jiřímu Jelínkovi, nar. 28. června 1922, jako osobě oprávněné nelze vydat pozemky nebo jejich části v katastrálním území Vršovice, obec Praha;

- pravomocného rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. února 2006, č.j. PÚ 3557/05, které nabylo právní moci dne 14. března 2006, a kterým bylo určeno, že oprávněné osobě paní Jiríně Jelínkové, nar.

9.listopadu 1926 a Romanu Jelínkovi, nar. 10.března 1967, nelze vydat pozemky nebo jejich části v katastrálním území Vršovice, obce Praha;

- rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 21. března 2007, č.j. 11C 161/2006-12, který nabylo právní moci dne 8. května 2007, jímž bylo určeno, že panu

Jiřímu Jelínkovi, nar. 28. června 1922, jako osobě oprávněné nelze vydat pozemky v katastrálním území Vršovice, obec Praha;

- usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. května 2007, č.j. 26 D 1479/2003-191, které nabylo právní moci dne 13. července 2007 a kterým bylo potvrzeno nabytí dědictví po zůstaviteli Jiřímu Jelínkovi, nar. 28. června 1922, zemř. 9. srpna 2003, poz. manželkou Jirínou Jelínkovou, nar. 9. listopadu 1926, a Romanem Jelínkem;

- usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1. října 2015, č.j. 26 D 491/2015-138, které nabylo právní moci dne 12. října 2015 a kterým bylo potvrzeno nabytí dědictví po zůstavitelce Jiríně Jelínkové, nar. 9. listopadu 1926, zemř. 8. března 2015, Nabyvatelem Romanem Jelínkem.

Nevydané pozemky byly oceněny znaleckým posudkem znalce Ing. Petrem Zítkem č. 247-69/2021 ze dne 2. 11. 2021, podle vyhl. č. 182/1988 Sb., ve znění vyhl. č. 316/1990 Sb., celkovou částkou 1 598 750 Kč, výše restitučního nároku Nabyvatele pak činí 473 399,47 Kč.

Z toho bude toto smlouvou vypořádán nárok Nabyvatele ve výši **16 600,50 Kč**.

iii. **Převádějící převádí Nabyvateli pozemek uvedený v čl. I. této smlouvy se všemi právy a povinnostmi a Nabyvatel jej do svého výlučného vlastnictví přijímá.**

Nabyvatel prohlašuje, že jeho nárok, který má být touto smlouvou vypořádán, byl dosud vypořádán částečně do výše 70 742,25 Kč, a dále prohlašuje, že zbývající nárok nepostoupil ani nepostoupí žádnému postupníkovi. Nepravdivé prohlášení a jednání učiněná Nabyvatelem v rozporu s tímto prohlášením, činí tuto smlouvu neplatnou od samého počátku.

iv. Nabyvatel prohlašuje, že je mu stav převáděného pozemku znám a tento pozemek do svého vlastnictví přijímá.

v. Účastníci smlouvy jsou touto smlouvou vázáni až do pravomocného rozhodnutí katastrálního úřadu o návrhu na povolení vkladu do katastru nemovitostí. Vlastnické právo k převáděnému pozemku přechází na Nabyvatele vkladem do katastru nemovitostí.

Tato smlouva nabývá účinnosti dnem uveřejnění v Registru smluv dle zákona č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv). Uveřejnění této smlouvy v souladu se zákonem o registru smluv zajistí Převádějící.“

III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 2 700 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Žalobce je povinen zaplatit vedlejším účastníkům na straně žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 31 823 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce vedlejších účastníků na straně žalované JUDr. Martina Purkyta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 15.4.2020 ke zdejšímu soudu domáhal po žalované s ohledem na svůj dosud neuspokojený restituční nárok ve smyslu zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jiném zemědělském majetku, nahrazení projevu vůle žalované spočívající v uzavření smlouvy o převodu vlastnického práva k pozemkům ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a

jinému zemědělskému majetku, s žalobcem, a to ve znění žalobcem navrženém, s tím, že pozemky, jejichž převodu se žalobce domáhá, jsou pozemky: parc. č. 3236/11 v katastrálním území Lipence, parc. č. 2264/53 v katastrálním území Lipence, parc. č. 822 v katastrálním území Lochkov, parc. č. 775/9 v katastrálním území Lochkov, parc. č. 479/1 v katastrálním území Lochkov, parc. č. 2393/1 v katastrálním území Smíchov, parc. č. 3715/2 v katastrálním území Smíchov, parc. č. 2827/1 v katastrálním území Radotín, parc. č. 732/82 v katastrálním území Zličín, parc. č. 733 v katastrálním území Zličín, a parc. č. 734/16 v katastrálním území Zličín.

2. Ještě před zahájením jednání ve věci samé vzal žalobce svým podáním ze dne 9.11.2020, soudu doručeným dne 10.11.2020, žalobu částečně zpět s tím, že tak činí v části, v níž se domáhal vydání těchto pozemků: parc. č. 2264/53 v katastrálním území Lipence; parc. č. 822 a parc. č. 773 v katastrálním území Lochkov; parc. č. 2393/1 a parc. č. 3715/2 v katastrálním území Smíchov; parc. č. 2461/2, parc. č. 3103/172, parc. č. 3103/174, parc. č. 3103/176, parc. č. 3103/178, parc. č. 3103/179 a parc. č. 3103/181 v katastrálním území Radotín. Usnesením zdejšího soudu ze dne 20.11.2020, č.j. 16 C 165/2020-250, které nabylo právní moci dne 12.12.2020, bylo řízení v části dotčené zpětvzetím žaloby soudem zastaveno; soud tak však učinil jen v případě pozemků, které byly předmětem podané žaloby, tj. pozemku parc. č. 2264/53 v katastrálním území Lipence, pozemku parc. č. 822 v katastrálním území Lochkov, pozemku parc. č. 2393/1 v katastrálním území Smíchov, a pozemku parc. č. 3715/2 v katastrálním území Smíchov, neboť zbývající pozemky, které žalobce zahrnul do svého částečného zpětvzetí žaloby, byly předmětem pouze podaného návrhu na vydání předběžného opatření.
3. Následně, a to opětovně ještě před zahájením jednání ve věci samé vzal žalobce svým podáním ze dne 15.4.2021, soudu doručeným téhož dne, žalobu částečně zpět s tím, že tak činí v části, v níž se domáhal vydání těchto pozemků: pozemek parc. č. 2827/1 v katastrálním území Radotín, pozemek parc. č. 732/82 v katastrálním území Zličín, pozemek parc. č. 733 v katastrálním území Zličín a pozemek parc. č. 734/16 v katastrálním území Zličín. Soud s ohledem na toto částečné zpětvzetí žaloby řízení v části dotčené zpětvzetím zastavil, a to usnesením zdejšího soudu ze dne 16.4.2021, č.j. 16 C 165/2020-385.
4. Žalobce nadále v tuto chvíli požaduje: pozemek parc. č. 3236/11 v katastrálním území Lipence, pozemek parc. č. 775/9 v katastrálním území Lochkov a pozemek parc. č. 479/21 v katastrálním území Lochkov. V souvislosti s učiněnými změnami, rovněž s ohledem na vyčlenění pozemku parc. č. 479/21 z pozemku parc. č. 479/1, katastrální území Lipence, a stanovení konkrétní výše, ve které jsou nároky žalobce vypořádávány, přistoupil žalobce při jednání soudu dne 22.7.2021 ke změně žaloby; žalobcem navržená změna byla připuštěna usnesením zdejšího soudu ze dne 3.12.2021, č.j. 16 C 165/2020-719, ve znění usnesení ze dne 11.1.2022, č.j. 16 C 165/2020-767.
5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby v celém jejím rozsahu s tím, že v řízení nelze dojít k závěru, že by se ze strany žalované jednalo o svévolný a liknavý postoj, když žalobce byl pasivní do roku 2017, teprve následně začal požadovat přecenění svého restitučního nároku. Co se týká pozemků, jejichž vydání se žalobce domáhá, má za té, že tyto pozemky nejsou převoduschopné, a vydat je proto nelze. Pozemek parc. č. 3236/11, katastrální území Lipence, se nachází ve vlastnictví jiných osob, nikoli ve vlastnictví žalované. Pozemek parc. č. 775/9, katastrální území Lochkov, není rovněž k vydání vhodný, a to s ohledem na tu skutečnost, že se nachází v ochranném pásmu přírodní rezervace. Ohledně pozemku parc. č. 479/21, katastrální území Lochkov, žalovaná nesouhlasí s rozdělením tohoto pozemku, když stavební úřad nevydal stanovisko k tomuto rozdělení, navíc je zřejmé z vyjádření Ing. Zděradičky, že na tomto pozemku má vést stavba a komunikace S4 a v tuto chvíli není jasný přesný územní plán, kudy je vedení této komunikace plánováno. V případě tohoto pozemku dále žalovaná poukázala na tu skutečnost, že navržené rozdělení pozemku se jeví jako účelové, když tento pozemek se nachází na okraji obytné

zóny a je zde předpoklad, že by v budoucnu mohlo dojít k rozšíření této obytné zóny a k mnohonásobnému navýšení ceny pozemku; v této souvislosti žalovaná poukázala na princip ekvivalence, který by měl zůstat zachován mezi výší restitučního nároku a hodnotou náhradních pozemků.

6. Rovněž vedlejší účastníci na straně žalované navrhli zamítnutí žaloby, a to zejména s tím, že v mezidobí bylo vlastnické právo k pozemku parc. č. 3236/11, katastrální území Lipence, převedeno na vedlejší účastníky na straně žalované a žalovaná tak pozbyla pasivní legitimaci v tomto směru.
7. V řízení bylo provedeno dokazování listinnými důkazy a znaleckými posudky předloženými účastníky. Pokud žalobce navrhl doplnit dokazování svými neúspěšnými žádostmi o vydání náhradních pozemků z října 2021, tomuto důkaznímu návrhu soud pro nadbytečnost takového dokazování nevyhověl.
8. Po zhodnocení všech provedených důkazů podle ust. § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o.s.ř.“), kdy soud hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy potom v jejich vzájemné souvislosti, dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně pouze ve své malé části.
9. Z provedeného dokazování má soud za prokázaný následující skutkový stav:
10. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 10.6.2003, zn. PÚ 2562/94/1, které nabylo právní moci dne 30.6.2003, má soud ze prokázané, že výrokem I. tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že oprávněná osoba Jiří Jelínek, nar. 28.6.1922, není vlastníkem k id. 3/8 pozemku dle PK parc. č. 2442 - role, o výměře 990 m² v obci Praha, k. ú. Vršovice. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že nárok na vydání nemovitostí byl uplatněn včas, p. Jiří Jelínek je právním nástupcem původních vlastníků předmětných pozemků a pozemky přešly na stát na základě výměru vydaného zemědělským referátem Ústředního národního výboru hl. m. Prahy ze dne 21. 2. 1951, zn. 611-7-14.XII.50-IX, o výkupu zemědělské půdy dle zák. č. 46/1948 Sb. Daný pozemek nelze vydat, neboť byl před nabytím účinnosti zákona o půdě zastavěn stavbou; oprávněným osobám (vedle p. Jiřího Jelínka dále p. Jiří Janda) proto přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o půdě“), popřípadě náhrada dle § 16 zákona o půdě.
11. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu Praha ze dne 17.2.2006, zn. PÚ 3557/05, které nabylo právní moci dne 14.3.2006, má soud ze prokázané, že výrokem II. tohoto rozhodnutí bylo rozhodnuto tak, že dědicové oprávněné osoby Jiřina Jelínková, nar. 9.11.1926, a JUDr. Roman Jelínek, nar. 10.3.1967, (žalobce) nejsou vlastníky každý k id. 1/4 pozemku dle PK parc. č. 2443 - role, o výměře 4721 m² v obci Praha, k. ú. Vršovice. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že nárok na vydání nemovitostí byl uplatněn včas, na výměru Ústředního národního výboru hl. m. Prahy ze dne 21. 2. 1951, zn. 611-7-14.XII.50-IX, o výkupu zemědělské půdy dle zák. č. 46/1948 Sb. chybí vyznačení právní moci a předmětné pozemky byly vyvlastněny rozhodnutím rady ONV v Praze 13 ze dne 2. 7. 1958, sp. zn. 13/výst.-716-D 11/p 2441-4 pro účely plnění úkolů jednotného hospodářského plánu Družstevním podnikem strojírenským, lidovým výrobním družstvem v Praze 13. Daný pozemek nelze vydat, neboť byl před nabytím účinnosti zákona o půdě zastavěn; oprávněným osobám (vedle p. Jiřiny Jelínkové a JUDr. Romana Jelínka, Ph.D., dále p. Miroslava Jandová, p. Jitka Stádníková a p. Jiří Janda) proto přísluší náhrada dle § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě, popřípadě náhrada dle § 16 zákona o půdě.
12. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 21.3.2007, č. j. 11 C 161/2006- 40, který nabylo právní moci dne 8.5.2007, bylo mj. určeno, že matka žalobce Jiřina Jelínková a žalobce JUDr. Roman Jelínek, Ph.D., nejsou vlastníky (každý k id. 1/4) pozemku dle PK část parc. č. 2443/1, nyní dle KN parc. č. 2443/16, o výměře 684 m² v obci Praha, k. ú.

Vršovice, s tím, že tímto byl v daném rozsahu nahrazen výrok I. rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17.2.2006, č. j. PÚ 3557/05, a uvedené oprávněné osoby mají právo na bezúplatný převod jiného pozemku ve vlastnictví státu od Pozemkového fondu České republiky. Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku, na pozemcích parc. č. 2441 - 2444, 2247 a 2437 - 2439 v k. ú. Vršovice byl postaven a zkolaudován výrobní areál a jedná se tak o pozemky, které byly před 24.6.1991 zastavěny, dále s tím, že předmětné pozemky byly nejprve odňaty bez náhrady podle zák. č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě, a následně vyvlastněny bez vyplacení náhrady.

13. Mezi účastníky nebylo nijak sporováno, že žalobce je osobou oprávněnou dle zákona o půdě. Žalovanou je pak aktuálně (od listopadu 2021 – viz listina Nároky vybraných oprávněných osob – Jelínek Roman, JUDr., Ph.D.) evidován nárok žalobce ve výši 473 399,47 Kč, a to v souvislosti s jeho přímým nárokem pod PÚ 3557/05 – parcela PK 2443 o výměře 4721 m², předpokládaná výše nároku 1 180 250 Kč, z tohoto podíl 1/4 s předpokládaným podílem v Kč 295 062,50; dále s jeho přímým nárokem pod 11 C 161/2006 – parcela PK KN 2443/16 (PK 2443) o výměře 684 m², předpokládaná výše nároku 171 000 Kč, z tohoto podíl 1/4 s předpokládaným podílem v Kč 42 750; s jeho zděděným nárokem pod 11 C 161/2006 – parcela PK KN 2443/16 (PK 2443) o výměře 684 m², předpokládaná výše nároku 171 000 Kč, z tohoto podíl 1/4 s předpokládaným podílem v Kč 42 750; s jeho zděděným nárokem pod PÚ 2652/94/1 – parcela PK 2442 o výměře 990 m², předpokládaná výše nároku 247 500 Kč, z tohoto podíl 3/8 s předpokládaným podílem v Kč 92 836,97. Žalovaná při stanovení výše nároku žalobce vycházela ze znaleckého posudku znalce z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, specializace odhady nemovitostí, Ing. Petra Zítka č. 247-69/2021 ze dne 2.11.2021. Ze závěru tohoto znaleckého posudku vyplývá, že pozemek parc. č. 2442, k.ú. Vršovice, (dle rozhodnutí PÚ 2562/94/1) o výměře 990 m² byl oceněn jakožto pozemek stavební částkou 247 500 Kč, pozemek parc. č. 2443, k.ú. Vršovice, (dle rozhodnutí PÚ 3557/05) o výměře 4721 m² byl oceněn jakožto pozemek stavební částkou 1 180 250 Kč, a pozemek parc. č. 2443, k.ú. Vršovice, (dle rozsudku 11 C 161/2006) o výměře 684 m² byl oceněn jakožto pozemek stavební částkou 171 000 Kč. K vypracování tohoto znaleckého posudku žalovaná přistoupila s ohledem na zjištění, že matka žalobce p. Jiřina Jelínková požádala o poskytnutí peněžité náhrady dle § 16 odst. 1 zákona o půdě za nárok vzniklý na základě pravomocného rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 17.2.2006, které nabylo právní moci dne 14.3.2006, pod č.j. PÚ 3557/05, a tato peněžítá náhrada v částce 1 121,24 Kč jí byla skutečně prostřednictvím poštovní poukázky uhrazena. Uvedené skutečnosti má soud za prokázané výzvou p. Jiřiny Jelínkové ze dne 21.3.2012 k poskytnutí peněžité/finanční náhrady, podáním Pozemkového fondu České republiky ze dne 18.6.2012 a listinou Peněžítá náhrada – sestava pro sekci restitucí. Znalecký posudek znalce Ing. Petra Zítka nebyl žalobcem nijak sporován, a soud z něj proto vycházel i v rámci svého rozhodnutí. Přihlédnuto pak nebylo ke znaleckému posudku znalce Ing. Jiřího Raucha č. 4880-04/2019 ze dne 15.1.2019, který rovněž ocenil předmětné pozemky jakožto stavební, vycházel však i z již finančně vypořádaného podílu matky žalobce p. Jiřiny Jelínkové dle rozhodnutí Pozemkového úřadu ze dne 17.2.2006, č.j. PÚ 3557/05.
14. Před nyní aktuálním oceněním předmětných pozemků byl ze strany žalované po předchozí dobu evidován restituční nárok pana Jiřího Jelínka ve výši 2 177,72 Kč (v souvislosti s rozhodnutím PÚ 2562/94/1 ze dne 10.6.2003; vyčíslení ke dni 4.12.2018), žalobce ve výši 1 283,69 Kč (v souvislosti s rozhodnutím PÚ 3557/05 ze dne 17.2.2006 a s rozhodnutím 11 C 161/2006-40 ze dne 10.5.2007; vyčíslení ke dni 18.5.2020) a paní Jiřiny Jelínkové ve výši 162,45 Kč (v souvislosti s rozhodnutím 11 C 161/2006-40 ze dne 10.5.2007, dále s přihlédnutím k již vypořádanému nároku v souvislosti s rozhodnutím PÚ 3557/05 ze dne 17.2.2006 plněním prostřednictvím peněžité náhrady v částce 1 121,24 Kč; vyčíslení ke dni 4.12.2018).

15. Ohledně zděděných nároků žalobce pak soud poukazuje na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14.5.2007, č.j. 26 D 1479/2003-19, které nabylo právní moci dne 13.7.2007 a kterým bylo ve věci řízení o dědictví po zůstaviteli Jířím Jelínkovi, nar. 28.6.1922, zemř. 9.8.2003, potvrzeno, že pozůstalá manželka Jiřina Jelínková a pozůstalý syn – žalobce nabyli veškerý majetek náležející do dědictví po zůstaviteli rovným dílem; dále pak na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 1.10.2015, č.j. 26 D 491/2015-138, které nabylo právní moci dne 12.10.2015 a kterým bylo ve věci řízení o dědictví po zůstavitelce Jiřině Jelínkové, nar. 9.11.1926, zemř. 8.3.2015, potvrzeno, že veškerou pozůstalost nabyli jako dědictví ze zákona jediný dědic – žalobce.
16. Jak má soud za prokázané Výzvou k vydání náhradních pozemků podle § 16 zák. č. 229/1991 Sb. ze dne 18.9.2007, žalobce a jeho matka p. Jiřina Jelínková vyzvali Pozemkový fond ČR k vydání jiného pozemku podle § 11 odst. 2 zák. č. 229/1991 Sb., a to za pozemek dle PK části parc. č. 2443 role o výměře 4721 m², LV č. 1437, u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, katastrální pracoviště Praha. V této souvislosti jim bylo podáním žalované ze dne 22.10.2007, zn. PF/2007/R, PÚ č.j. 3557/05/Kub., sděleno, že nároky žalobce a p. Jelínkové byly zaregistrovány a za nevydané pozemky jim přísluší dle zákona o půdě náhrada, dále s tím, že náhradní pozemky si lze vybrat z veřejné nabídky pozemků určených k převodu; rovněž byli žadatelé upozorněni, že nebudou-li trvat na převodu pozemku z vlastnictví státu, mohou požádat PF ČR o peněžitou náhradu. Konečně byli i upozorněni, že pozemky z rozhodnutí PÚ byly oceněny na základě znaleckého posudku č. 2652-068-2006 ze dne 3.4.2006, vyhotoveného panem Ing. J. Záluským, v celkové výši 4 484,95 Kč; id ¼ žalobce pak dle sdělení Pozemkového fondu ze dne 22.10.2007 činí 1 121,20 Kč.
17. Z listiny „Žádost o přecenění restitučních nároků“ ze dne 27.9.2018 má soud za prokázané, že žalobce požádal žalovanou o přecenění svých výše specifikovaných restitučních nároků tak, aby odpovídaly nárokům skutečným, a to s tím, že se v případě předmětných pozemků v k.ú. Vršovice jednalo o pozemky určené pro stavbu.
18. Byť žalobce opakovaně poukazoval na nesprávné ocenění svých restitučních nároků a žádal žalovanou o převod náhradních zemědělských pozemků, byl ze soutěže o náhradní pozemky žalovanou vyloučen s argumentací, že nedisponuje požadovanou výší restitučních nároků. Uvedené skutečnosti vyplývají mimo jiné z podání žalobce ze dne 3.9.2018, žádosti oprávněné osoby podle ust. § 11a zákona o půdě ze dne 29.5.2018 a podání Státního pozemkového úřadu ze dne 30.7.2018, 21.9.2018 a 7.7.2021.
19. K pozemku parc. č. 3236/11, k.ú. Lipence, bylo zjištěno, že o tento pozemek požádali dne 2.4.2020 oprávněné osoby Miroslava Buršíková a Oldřich Červinka (vedlejší účastníci na straně žalované), tento pozemek byl Smlouvou o převodu pozemku č. 7PR21/01 ze dne 7.4.2021 převeden do jejich vlastnictví a vlastnické právo Miroslavy Buršíkové a Oldřicha Červinky bylo následně vloženo do katastru nemovitostí. Uvedené skutečnosti má soud za prokázané žádostí oprávněné osoby o převod zemědělského pozemku ze dne 2.4.2020, Smlouvou o převodu pozemku č. 7PR21/01 ze dne 7.4.2021 a informativním výpisem z katastru nemovitostí k.ú. Lipence, LV č. 2815.
20. K pozemku parc. č. 479/1, k.ú. Lochkov, bylo zjištěno, že paní MUDr. Andrea Efremová požádala dne 11.11.2020 o úplatný převod tohoto pozemku jakožto funkčně spojeného pozemku sousedícího s pozemky ve vlastnictví MUDr. Efremové par. č. 58, 59, 60, k.ú. Lochkov – zastavěná plocha a nádvoří, zahrada, jejichž součástí je stavba č.p. 127. Nájemní smlouvou č. 37N20/01 ze dne 15.10.2020, uzavřenou mezi Českou republikou – Státním pozemkovým úřadem jako pronajímatelem a MUDr. Andreou Efremovou jako nájemcem, byla MUDr. Efremové pronajata parcela č. 479/1 o výměře 256 m², k.ú. Lochkov, a to počínaje dnem 15.10.2020 na dobu neurčitou. Jak vyplývá z leteckého snímku připojeného ke smlouvě, jedná se o pás pozemku parc. č. 479/1 přiléhající k pozemkům v obytné zóně, tj. část spadající do nově vyděleného pozemku parc. č. 479/21 dle oddělovacího

geometrického plánu č. 558-260/2020, vypracovaného Ing. Lucíí Bernardovou a ověřeného Ing. Ivanem Majorníkem. Uvedené skutečnosti má soud za prokázané žádostí MUDr. Efermové ze dne 11.11.2020, nájemní smlouvou č. 37N20/01 ze dne 15.10.2020 ve spojení s její přílohou – leteckým snímkem, geometrickým plánem č. 558-260/2020 a výpisem z katastru nemovitostí LV 202, k.ú. Lochkov, obec Praha. Ze zprávy Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy č.j. IPR 4326/2020 poté vyplývá, že pozemek parc. č. 479/1, k.ú. Lochkov, je ornou půdou, z převodu vyloučen zčásti, část pozemku se nachází v zastavitelném území obce, pozemek je určen k realizaci zeleně zčásti. Z doplňující zprávy Institutu plánování a rozvoje hlavního města Prahy č.j. IPR 15047/2021 ze dne 10.11.2021 je poté zřejmé, že současné využití pozemku parc. č. 479/1 je pro zemědělskou prvovýrobu – pozemek je celý obhospodářován, je zařazen do nezastavitelných ploch, s jeho zastavěním se v horizontu platného územního plánu nepočítá; dle připravovaného Nového územního plánu hl.m. Prahy (Metropolitní plán) je předmětný pozemek zařazen do lokality 919/Lochkov – Slivenec, jejíž charakter je nezastavitelná, produkční, stabilizovaná lokality struktury zemědělská krajina v rovině. Z připomínek Městské části Praha – Lochkov k návrhu Územního plánu hlavního města Prahy však vyplývá, že Městská část Praha – Lochkov uplatnila zásadní připomínku k navrženému vymezení části pozemku parc. č. 479/1, k.ú. Lochkov, do nezastavitelných ploch s tím, že navrhuje toto připomínkované území vymezit do ploch zastavitelných a umožnit tak urbanistické dotvoření sídla Lochkov dle podkladové studie ing. arch. J. Myšky, když studie v tomto území počítá se zeleným prstencem kolem sídla a s rozšířením rozvojových ploch s obytným využitím.

21. K pozemku parc. č. 775/9, k.ú. Lochkov, bylo zjištěno ze zprávy Ministerstva životního prostředí ze dne 22.5.2020, č.j. MZP/2020/620/945, že tento pozemek druh orná půda není vyloučen, a to ani zčásti, z převodu podle § 6 odst. 1 písm. f) zákona č. 503/2012 Sb., byť část pozemku se nachází v přírodní rezervaci Slavičí údolí.
22. Ohledně náhradního pozemku parc. č. 775/9, k.ú. Lochkov, je mezi účastníky nesporné jeho ocenění částkou 16 600,50 Kč. Pozemek parc. č. 479/21, k.ú. Lochkov, byl poté oceněn částkou 200 394 Kč, a to znaleckým posudkem znalkyně prof. Ing. Renáty Schneiderové Heralové, Ph.D., č. 556/13/2021, ze dne 30.6.2021; výše tohoto ocenění nebyla žalovanou nijak sporována.
23. Rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 19.8.2020, č.j. 10 C 112/2018-425, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 3. 2021, byl nahrazen projev vůle žalované k převodu pozemku parc. č. 183/19 v k. ú. Orlík nad Vltavou v ceně 13 430 Kč s tím, že dle odůvodnění citovaných rozsudků pozemky odňaté právním předchůdcům žalobce je třeba hodnotit jako pozemky stavební a postup žalované při uspokojování restitučního nároku žalobce byl shledán liknavým. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 7.4.2021. V řízení vedeném u Okresního soudu v Písku bylo rovněž projednáváno dovolání žalované, přičemž Nejvyšší soud ČR ve svém usnesení ze dne 22.9.2021, č.j. 28 Cdo 2101/2021-515, kterým bylo dovolání odmítnuto, mimo jiné uvedl, že na přípustnost dovolání nelze usuzovat ani z žalovanou předestřené otázky, zda při uspokojování restitučního nároku žalobce postupovala žalovaná liknavě či svévolně, když jako přinejmenším liknavý (ba až svévolný) lze kvalifikovat i takový postup žalované (a jejího právního předchůdce – Pozemkového fondu ČR), jímž bez ospravedlnitelného důvodu ztěžovala uspokojení nároku oprávněné osoby zásadně předpokládaným postupem (prostřednictvím veřejné nabídky pozemků) nesprávným ohodnocením nároku, tj. nesprávným určením ceny oprávněné osobě odňatých a nevydaných pozemků, a kdy proto nebylo možno na oprávněné osobě spravedlivě požadovat další účast ve veřejných nabídkách.
24. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 6.5.2021, č.j. 60 C 175/2018-153, byl nahrazen projev vůle žalované k převodu pozemku parc. č. 521/17 v k. ú. Satalice v ceně 57 312,25 Kč s tím, že rovněž dle odůvodnění tohoto rozsudku pozemky odňaté právním

předchůdcům žalobce je třeba hodnotit jako pozemky stavební, přičemž postup žalované při uspokojování restitučního nároku žalobce byl hodnocen jako zcela jednoznačně svévolný. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 31.8.2021. I v tomto řízení bylo rozhodováno Nejvyšším soudem ČR jakožto soudem dovolacím, když ve svém rozsudku ze dne 8.9.2020, sp.zn. 28 Cdo 1946/2020, Nejvyšší soud ČR mimo jiné konstatoval, že hodnotící závěr soudů nižších stupňů o liknavosti dovolatelky (ČR-Státní pozemkový úřad) při uspokojování restitučních nároků žalobce v posuzovaném případě není nikterak nepřiměřeným zjištěným skutkovým okolnostem a za této situace nebylo lze po žalobci spravedlivě považovat další účast ve veřejných nabídkách.

25. Z ostatních v řízení provedených důkazů nezjistil soud žádné další pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti. Po zhodnocení shora zjištěných skutečností poté dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána důvodně pouze co do požadavku žalobce týkajícího se pozemku parc. č. 775/9, k.ú. Lochkov. K tomu soud uvádí následující:
26. Žalobce jakožto právní nástupce svého otce pana Jiřího Jelínka a následně matky paní Jiřiny Jelínkové je oprávněnou osobou s restitučními nároky ve smyslu ustanovení § 4 zákona o půdě. Pozemky, kterých se týkal restituční nárok, nebyly žalobci vydány dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) zákona o půdě pro jejich zastavěnost. Žalobci tak vznikl nárok na poskytnutí náhradního pozemku prostřednictvím žalované dle ustanovení § 11 odst. 2 a § 17 zákona o půdě. O nároku žalobce bylo pravomocně rozhodnuto v letech 2003 až 2007, do dnešního dne však tento nárok nebyl zcela uspokojen.
27. K postavení žalobce jakožto oprávněné osoby soud uvádí, že toto jeho postavení nebylo žalovanou nijak zpochybňováno, a to nejenom po celou dobu tohoto řízení, ale i v řízeních paralelně probíhajících, rovněž pak i po dobu předchozí. Postavení žalobce jakožto oprávněné osoby bylo prokázáno i shora citovanými rozhodnutími Pozemkového úřadu Praha PÚ 2562/94/1 ze dne 10.6.2003 a PÚ 3557/05 ze dne 17.2.2006, potažmo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 10.5.2007, č.j. 11 C 161/2006-40, dále i rozhodnutími v dědickém řízení vedených u Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14.5.2007, č.j. 26 D 1479/2003-19, a ze dne 1.10.2015, č.j. 26 D 491/2015-138. Byť v rámci uvedených dědických rozhodnutí nebyly dané restituční nároky žalobce v celém svém rozsahu jednoznačně konstatovány, soud zohlednil při posouzení aktivní legitimity žalobce jeho postavení jakožto univerzálního dědice po svých rodičích (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 4148/2019), dále pak i legitimní očekávání žalobce v tomto směru, když jeho postavení oprávněné osoby nebyla nikdy nijak zpochybňována nejen samotnou žalovanou, ale ani v žádném z paralelně probíhajících řízeních, kdy projednávány spory opírající se o stejná tvrzení a důkazy, nicméně týkající se jiných náhradních pozemků, byla posuzována opakovaně na vícero stupních soudní soustavy, včetně soudu dovolacího.
28. Soud se poté zabýval otázkou, zda postup žalované v dané věci stran možného uspokojení jeho restitučních nároků byl vůči žalobci liknavý a zda se žalobce jakožto oprávněná osoba nemohl i přes svůj aktivní přístup dlouhodobě domoci svých práv. Soud v této souvislosti jako rozhodující akcentuje skutečnost, že žalovaná po celou dobu evidovala restituční nároky žalobce v nesprávné, zcela nedostatečné výši, když přes předkládanou dokumentaci odmítala ocenění předmětných pozemků jakožto stavebních. K přecenění restitučních nároků žalobce pak žalovaná přistoupila až v listopadu 2021. Pokud žalobce v předchozím období podal žádosti o převody náhradních pozemků z veřejné nabídky, byly tyto žalovanou vyřazovány právě s ohledem na evidovanou, dle žalované nedostatečnou, výši restitučního nároku žalobce. Žalobce se tak evidentně nemohl z důvodu špatného ocenění svého restitučního nároku provedeného stranou žalovanou účastnit veřejných nabídek, resp. takových nabídek, které by byly způsobilé k uspokojení jeho restitučního nároku. Soud v této souvislosti poukazuje na smysl zákona o půdě, tj. co nejdříve a nejsnadněji uspokojit nároky oprávněných osob, a to i v případech, kdy nelze dané pozemky vydat, např. právě pro jejich zastavěnost. Soud v této souvislosti poukazuje na judikaturu

Nejvyššího soudu ČR, např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 5389/2014, dle kterého „Nárok oprávněné osoby na poskytnutí náhradního pozemku je právem, které je vymožitelné, je soudem chráněno a lze je realizovat uložením povinnosti uzavřít smlouvu. Ani postup podle nového ustanovení § 11a zákona o půdě (jež zásadně předpokládá převod pozemků oprávněným osobám na základě veřejných nabídek Pozemkového fondu) nemusí být vždy zárukou řádného plnění povinností Pozemkového fondu k převodu náhradních pozemků. Poskytování náhradních pozemků oprávněným osobám patří k základním povinnostem Pozemkového fondu, přičemž struktura jeho nabídky musí mít takové kvalitativní a kvantitativní parametry, aby náhrada byla poskytnuta v co možná nejkratší době co možná nejširšímu okruhu oprávněných osob. Nesnáze při vyřizování nároků vyplývajících z restitučních právních předpisů nesmí státní orgán přesouvat na osoby oprávněné. Uspokojení nároku oprávněné osoby způsobem, jenž se vymyká zákonem stanovenému postupu (srov. § 11a zákona o půdě), je ovšem třeba mít za výjimečné, podmíněné zjištěními vedoucími k závěru, že postup Pozemkového fondu ČR (nyní pozemkového úřadu) lze kvalifikovat jako liknavý či svévolný; uspokojení nároku převodem pozemku do veřejné nabídky nezahrnutého je namísto tehdy, kdy se oprávněná osoba přes svůj aktivní přístup nemůže dlouhodobě domoci svých práv.“ Takového přístupu se žalobci po dobu mnoha let ze strany Pozemkového úřadu zcela jistě nedostávalo, a to právě s ohledem na naprosto nedostatečnou evidovanou výši jeho restitučních nároků tak, jak byly konkretizovány výše, přičemž žalovaná přistoupila k přecenění těchto nároků až v listopadu 2021. Žalobce tak byl v podstatě až do této doby vyloučen z veškerých veřejných nabídek za účelem uspokojení svého nároku převodem vhodného adekvátního pozemku. Nelze rovněž přehlédnout, že dané restituční nároky byly žalobci, resp. jeho právním předchůdcům, přiznány již v rozmezí let 2003 až 2007, po této dlouhé době (až do listopadu 2021), kdy se žalobce nemohl s ohledem na nesprávné vyčíslení svých restitučních nároků domoci jakéhokoliv spravedlivého uspokojení svých nároků, však počet pozemků vhodných k převodu a tedy uspokojení restitučních nároků oprávněných osob značně poklesl. Z úřední činnosti je navíc soudu známo, že nabídky žalované, ze kterých se restitučníci mají primárně uspokojovat, není zcela dostatečná, přičemž struktura nabídky náhradních pozemků by měla mít nejen kvantitativní, ale rovněž i dostatečné kvalitativní parametry. Soud proto uzavírá, že shora specifikovaný postup žalované je třeba hodnotit jako liknavý, až svévolný. K obdobnému závěru ostatně dospěly i soudy v paralelně probíhajících řízeních (viz výše). Ohledně posouzení otázky liknavosti či svévolnosti ze strany žalované pak soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu ČR, např. již citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 5389/2014.

29. Soud se poté zabýval otázkou, zda má žalobce jakožto oprávněná osoba nárok na poskytnutí konkrétního náhradního pozemku či pozemků dle svého výběru. V této souvislosti soud rovněž poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 28 Cdo 3611/2018 či sp.zn. 28 Cdo 4271/2010), dle které má oprávněná osoba právo žádat o převod konkrétního pozemku žalobou podanou k soudu z důvodu liknavého či dokonce svévolného jednání žalované. Soud v této souvislosti opakovaně zmiňuje dlouhodobé prodlení žalované s uspokojením nároku žalobce, který nebyl i přes jeho aktivní přístup do současné doby zcela uspokojen a jeho uspokojení bylo po naprosto převážnou dobu značně ztíženo, ne-li prakticky znemožněno cestou veřejných nabídek, a to právě s ohledem na evidenci tohoto restitučního nároku žalobce v nesprávné výši, mnohanásobně ponižené oproti jeho skutečné hodnotě. Právo žalobce uplatnit svůj nárok na vydání náhradního pozemku prostřednictvím soudní žaloby ohledně konkrétního pozemku v důsledku liknavosti žalované při uspokojování jeho restitučního nároku, vyplývající z konstantní judikatury, však nezabavuje soud povinnosti zkoumat, zda je zvolený pozemek vhodný k převodu za účelem uspokojení daného restitučního nároku.
30. Soud se proto dále zabýval tím, zda je na místě uspokojit restituční nárok žalobce prostřednictvím náhradních pozemků, žalobcem v tuto chvíli aktuálně požadovaných, přičemž v této souvislosti posuzoval vhodnost těchto pozemků.

31. Ohledně pozemku parc. č. 3236/11, k.ú. Lipence, je situace dle soudu zcela jednoznačná – tento pozemek není aktuálně již ve vlastnictví České republiky, jeho vlastníky se v průběhu tohoto řízení stali vedlejší účastníci na straně žalované (viz odst. 19. rozsudku). Tento pozemek proto již s ohledem na nedostatek pasivní legitimace na straně žalované vydat jako pozemek nelze.
32. V případě pozemku parc. č. 775/9, k.ú. Lochkov, pak bylo žalovanou poukazováno na nevhodnost vydání tohoto pozemku s ohledem na tu skutečnost, že se tento pozemek nachází v ochranném pásmu přírodní rezervace. Tato skutečnost však není nijak důkazně podložena, když ze zprávy Ministerstva životního prostředí ze dne 22.5.2020, na které žalovaná poukazovala, plyne, že se v případě tohoto pozemku jedná o ornou půdu a byť je část pozemku skutečně v ochranném pásmu přírodní rezervace Slavičí údolí, pozemek z možného převodu dle ustanovení § 6 písm. b) zákona č. 503/2012 Sb. vyloučen není, a to ani z části. Ocenění tohoto pozemku částkou ve výši 16 600,50 Kč pak nebylo žalovanou sporováno. Jak bylo deklarováno žalovanou, pozemek parc. č. 775/9, k.ú. Lochkov, není požadován jinou osobou, není rovněž zatížen předběžným opatřením. Soud tento pozemek proto posoudil jako pozemek k převodu na žalobce způsobilý a vhodný a v tomto směru žalobě jako důvodně podané vyhověl, když v řízení nebyly zjištěny žádné okolnosti či překážky, které by tomuto vydání bránily.
33. Poslední pozemek, jehož vydání se žalobce podanou žalobou aktuálně domáhá, je pozemek parc. č. 479/21, k.ú. Lochkov. Žalobce původně požadoval vydání celého pozemku parc. č. 479/1, následně však svůj nárok omezil na část tohoto pozemku, vyděleného geometrickým plánem vypracovaným Ing. Lucií Bernardovou a ověřeným Ing. Ivanem Majorníkem. Žalovaná poukazovala na nevhodnost tohoto pozemku k vydání, a to s ohledem na tu skutečnost, že nebyl dán souhlas dle stavebního řádu s jeho dělením, dále pak s tím, že se nejedná o pozemek ekvivalentní k pozemku původnímu - v této souvislosti byla zmíněna zejména rozloha tohoto náhradního pozemku, dále i jeho umístění na okraji obytné zóny, když je zde předpoklad rozšíření této obytné zóny, změny charakteru daného pozemku a výrazné navýšení jeho hodnoty. Žalovaná rovněž doložila, že v tomto směru už je dána i aktivita MČ Praha – Lochkov, která připomínkovala územní plán s tím, že požaduje začlenění tohoto pozemku mezi plochy zastavitelné (akcentováno ze strany dané městské části jako připomínka zásadní). Zejména s touto poslední námitkou žalované se soud ztotožnil. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 430/2018), cena náhradního pozemku má být ekvivalentní ceně pozemku náhradního, zachován má být rovněž charakter daného pozemku. V tomto případě je náhradní pozemek sice aktuálně svým charakterem ornou půdou, nicméně do budoucna není vyloučeno a s ohledem na aktivitu příslušné městské části lze i s určitou mírou pravděpodobnosti očekávat, že v blízké budoucnosti dojde ke změně územního plánu v tomto směru, když se jedná o poměrně běžnou praxi. Zejména s ohledem na výměru tohoto náhradního pozemku, výrazně převyšující výměru pozemku původního (27 433 m² ku 6 395 m²), tak lze očekávat výrazný nárůst hodnoty tohoto pozemku, přičemž žalobci by tak byly vydány pozemky v ceně výrazně převyšující jeho restituční nárok. Pro úplnost soud uvádí, že pokud Ing. Zděradička uváděl ve svém vyjádření z 10.11.2021, že se se zastavením daného pozemku v horizontu územního plánu nepočítá, nelze dle soudu z tohoto vyjádření vyvozovat neměnný stav daného územního plánu, a to právě s ohledem na jeho připomínkování ze strany městské části. Při posuzování vhodnosti daného pozemku k vydání nelze rovněž přehlédnout, že část daného pozemku, jehož se žalobce domáhá, je aktuálně pronajata třetí osobě MUDr. Andree Efermové. Daný pozemek byl proto soudem posouzen s přihlédnutím ke všem výše zmíněným skutečnostem jak pozemek k vydání nevhodný. K nastolené otázce nedostatku souhlasu stavebního úřadu s rozdělením pozemku poté soud uvádí, že tento souhlas není nezbytný – soud poukazuje na žalobcem zmíněný judikát, a to rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 28 Cdo 809/2020.

34. Pro úplnost soud uvádí, že aktuální výše restitučního nároku žalobce po zohlednění částky 70 742,25 Kč (částečné uspokojení restitučního nároku žalobce v řízeních vedených u Obvodního soudu pro Prahu 9 a Okresního soudu v Písku – viz odst. 24 a 24 rozsudku) aktuálně činí 402 657,22 Kč. Cena náhradního pozemku parc. č. 775/9, k.ú. Lochkov, tak ani zdaleka nedosahuje výše dosud neuspokojeného restitučního nároku žalobce.
35. Ze všech shora uvedených důvodů proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. tohoto rozsudku, tj. žalobě vyhověl pouze z části, když jako k převodu vhodný se jeví pouze pozemek parc. č. 775/9, k.ú. Lochkov. Co do požadavku vydání dalších dvou aktuálně požadovaných pozemků pak byla žaloba jako nedůvodně podaná soudem zamítnuta.
36. O povinnosti žalobce nahradit žalované náklady řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. s přihlédnutím k ust. § 146 odst. 2 věta první o.s.ř., neboť žalobce byl v řízení neúspěšný v převážné části, přičemž vzal-li žalobu ohledně části pozemků zpět, svým zpětvzetím žaloby zavinil, že řízení muselo být zastaveno. Konkrétně žalobce původně uplatnil nárok na vydání 11 náhradních pozemků, úspěšný byl pouze ohledně jednoho pozemku. Soud proto žalované přiznal plnou náhradu nákladů řízení spočívající v souladu s ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. s přihlédnutím k ust. § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. v 9 náhradách hotových výdajů po 300 Kč (sepis odvolání ze dne 27.4.2020, sepis vyjádření ze dne 2.2.2021, účast při jednání soudu dne 27.4.2021, sepis odvolání ze dne 7.5.2021, sepis vyjádření ze dne 11.6.2021, účast při jednání soudu dne 22.7.2021, sepis vyjádření ze dne 9.9.2021, sepis vyjádření ze dne 16.12.2021 a účast při jednání soudu dne 11.1.2022), tj. na náhradě nákladů řízení celkem částku 2 700 Kč.
37. O povinnosti žalobce nahradit vedlejším účastníkům na straně žalované náklady řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. s přihlédnutím k ust. § 146 odst. 2 věta první o.s.ř., a to z obdobných důvodů jako v případě žalované. K požadavku vedlejších účastníků na straně žalované odvíjet výši nákladů řízení od výše ocenění daného náhradního pozemku, ohledně kterého vedlejší účastníci na straně žalované akcentovali svůj zájem na výsledku řízení, soud uvádí následující: Soud jednak poukazuje na tu skutečnost, že byť vedlejší účastníci na straně žalované evidentně svůj zájem odvíjeli pouze od požadavku žalobce na vydání pozemku parc. č. 3236/11 v katastrálním území Lipence, nelze odhlédnout od té skutečnosti, že byli povinni přijmout při svém vstupu do řízení stav tohoto řízení v době jejich vstupu, včetně předmětu řízení v celém jeho rozsahu. Při stanovení výše nákladů řízení není tedy možné vycházet pouze z ocenění jednoho z náhradních pozemků, navíc z ocenění, které není obvyklou cenou pozemku, ale je oceněním pozemku způsobem upraveným v ust. § 11a odst. 14 zákona o půdě. Za této situace má soud za to, že je vhodné postupovat podle ust. § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „vyhláška“) a nikoli podle ust. § 8 odst. 1 vyhlášky, když v řízení nebylo ani zjištěno, jaká je ke dni úkonu advokáta obvyklá cena požadovaných pozemků. Vedlejším účastníkům na straně žalované byla proto přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení, a to konkrétně za 5 úkonů právní pomoci po 3 100 Kč dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky (převzetí a příprava zastoupení, sepis podání ohledně vstupu do řízení ze dne 2.7.2021, účast při jednání soudu dne 22.7.2021, sepis vyjádření ze dne 9.9.2021 a účast při jednání soudu dne 11.1.2022), když s přihlédnutím k ust. § 12 odst. 4 vyhlášky byla náhrada nákladů řízení přiznána za každého ze žalobců ve výši 13 600 Kč, tj. celkem 27 200 Kč (15 500 Kč – 20% = 12 400 Kč x 2 = 24 800 Kč). Náklady právního zastoupení jsou dále tvořeny v souladu s ust. 13 odst. 4 vyhlášky 5 náhradami hotových nákladů po 300 Kč. Výše odměny včetně náhrady hotových nákladů byla poté zvýšena o 21 % DPH, jejímž je právní zástupce vedlejších účastníků na straně žalované plátcem. Vedlejším účastníkům na straně žalované tak přísluší právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 31 823 Kč.
38. O lhůtě k plnění soud rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 před středníkem o.s.ř., když pro stanovení lhůty odlišné nebyly shledány žádné důvody.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Praha 20. ledna 2022

Mgr. Klára Hronová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Zdeňka Urbanová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.10.2022 a vykonatelnosti dne 14.10.2022.
Připojení doložky provedla Zdeňka Urbanová dne 19.10.2022.